రంగూన్ మిత్రులు

కురుమద్దాలి విజయలక్ష్మి

రాజారావు ఓసారి చుట్టుప్రక్కల పరికించి కనకదుర్గా హోటల్లో అడుగుపెట్టాడు.

హోటల్లో పెద్దగా జనంలేరు.

సగం టేబుల్స్ ఖాళీగానే వున్నాయి.

ఓ మూలగా పూర్తి ఖాళీగావున్న టేబుల్ చూసి అటు నడిచి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు రాజారావు.

బేరర్ కుర్రాడొచ్చి వేలం పాటలాగా హోటల్లో వున్న సరుకునంతా ఏకరువుపెట్టి "ఏంకావాలి సార్?" అన్నాడు.

కావలసినవి ఆర్డరిచ్చాడు రాజారావు.

బేరర్ కుర్రాడు క్షణాలలో వేడి టిఫెన్ తెచ్చి రాజారావు ముందుంచాడు.

రాజారావు ఇడ్లీ ముక్క తుంచి చపాతీ కూరలో నంజుకుని నోట్లో పెట్టుకున్నాడు.

చపాతీ కూరలో చపాతీనే నంచుకుతింటారు ఎవరైనా, కాని రాజారావుకి చపాతీ కూరలో ఇడ్లీ నంచుకుని తినటం యిష్టం. అది అతని టేస్ట్.

రాజారావు ఒక ఇడ్లీ తినటం పూర్తిచేశాడు. రెండో ఇడ్లీమీద దాడిచేయబోతుండగా ఎదుటి కుర్చీలో ఎవరో వచ్చి కూర్చున్నారు.

రాజారావు తల ఎత్తి వచ్చిన వ్యక్తివైపు ఓసారి చూసి, తిరిగి టిఫిన్ తినడంలో మునిగిపోయాడు.

ఆ వచ్చిన వ్యక్తి మాత్రం రాజారావుని చూడలేదు. నుదుటపట్టిన చమటని కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకుంటూ వుండిపోయాడు.

బేరర్ కుర్రాడు కొత్తాయన రావటం చూసి టేబుల్ దగ్గరకొచ్చాడు.

ఆ వచ్చినతని పేరు అప్పారావు. బేరర్ కుర్రాడితో తనకి కావలసినవి చెప్పిపంపాడు. అప్పుడు తల ఎత్తి ఎదుటిసీట్లో ఇడ్లీ తింటున్న రాజారావుని చూశాడు.

అప్పారావు ఉలిక్కిపడి మరోసారి, మరోసారి చూశాడు. ఆపై కళ్ళు నులుముకున్నాడు. చెయ్యి గిల్లుకున్నాడు.

అప్పారావు కళ్లు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయాయి. ''వరేయ్ అనంతపద్మనాభశాస్త్రీ!'' అన్నాడు.

రాజారావు తలఎత్తి చూడలేదు.

అప్పారావు మరోసారి ఆశ్చర్యపోయి రాజారావు వైపు, అతను తింటున్న ఇడ్లీ ప్లేటువైపు చూశాడు.

అప్పారావు కళ్ళు మిల మిలలాడాయి. టేబుల్ పైనుంచి తన చెయ్యి చాచి రాజారావు చెయ్యి పట్టుకుని బలంగా నొక్కుతూ, "అరేయ్ అనంతం! నేనురా అప్పారావుని," అన్నాడు.

రాజారావు చివ్వున తలఎత్తి అప్పారావు కళ్ళలోకి గుచ్చి చూస్తున్నట్టే చూశాడు.

"నా పేరు అనంతం కాదు, రాజారావు!" అన్నాడు.

అప్పారావు పగలబడి నవ్వాడు.

"పోరా అనంతం! నన్ను ఫూల్ని చెయ్యకు. అన్నట్టు రంగూన్‌నుంచి ఎప్పుడొచ్చావు! ఎలా వున్నావ్?"

"సారీ, సర్! మీరు పూర్తిగా పొరబడుతున్నారు. మీ రెవరో నాకు తెలియదు. ఇదే ప్రప్రథమసారి మిమ్మల్ని నేచూడటం. నా పేరు రాజారావు. రంగూన్ నుంచి వచ్చిన మాటమాత్రం వాస్తవం."

రాజారావు మాటలకు అప్పారావు తెల్లబోయాడు.

"నన్ను గుర్తుపట్టలేదా అనంతం?"

"మళ్ళీ అదే మాట! తెలిసినవారయితేకదా మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టటానికి!"

అప్పారావు ఒక్కనిమిషం ఆలోచిస్తూ వుండి పోయాడు. అప్పె బలంగా రాజారావు చేతిమీద చరిచి, "అరె ఫూల్! నీ జోక్స్, నీ తమాషాలు యింకా మాన లేదన్నమాట!" అన్నాడు.

"వచ్చినప్పటినుంచి చూస్తున్నాను. మీకయినా బ్రెయిన్ లూజ్ వుండాలి, నాకయినా వుండాలి. నా పేరు అనంతం కాదు, రాజారావు అని చెప్పాను," విసుగ్గా అన్నాడు.

బేరర్ కుర్రాడు టిఫెన్ ప్లేటు తెచ్చి టేబుల్ పై పెట్టి వెళ్ళాడు.

"చూడురా అనంతం! నా పేరు అప్పారావే. నే అప్పులడిగే మాట వాస్తవమే. ఇదివరలో నే అయిదు పది కావాలని అడిగేవాడిని. నీవిచ్చేవాడివి. అప్పటి నా పరిస్థితులు సరీగా లేక తీర్చలేదు. అది మనసులో పెట్టుకుని నన్ను గుర్తించనట్లు నటిస్తావురా?" అప్పారావు దీనంగా ముఖం పెట్టి అన్నాడు.

రాజారావు జాలిగా చూశాడు అప్పారావువైపు.

"మీరు చెప్పే అనంతంగారికి నాకూ పోలికలుండి వుంటాయి. అది గ్రహించక మీరు పొరబడి వుంటారు."

"నా ఎదురుగా నీవు కూర్చుని పోలికలంటావేమిటిరా? అప్పారావు అవులిస్తే పేగులు లెక్కపెడతాడని ఎన్నిసార్లనే వాడివి?"

"నా పేరు రాజారావు. ఈ విషయం గురించి యిహ మాట్లాడకండి" కాఫీ సిప్ చేస్తూ వార్నింగ్ యిస్తున్నట్లే అన్నాడు రాజారావు.

ఈ విషయంలో అప్పారావు వెనక్కు తగ్గ తలచుకోలేదు.

"చూడు, అనంతపద్మనాభశాస్త్రీ! నే చెప్పేది సాంతం విని వాదించు. అయిదేళ్ళ క్రితం మనం ప్రాణ స్నేహితులం. నే అప్పులు చేయటం నీ కిష్టం వుండేది కాదు. మాటలకు ముందు అప్పు చేయటం ఓ పెద్ద తప్పు అంటూండేవాడివి. అయిదేళ్ళ క్రితం నువ్వు రంగూన్ వెళ్ళావ్. అక్కడ చిన్న వ్యాపారం పెట్టి పెద్ద బిజి

నెస్ మాన్ వయానని తెలిసింది. డబ్బు సంపాదించిన మనిషి నీవు నలగలేదు.

అయిదేళ్ళ క్రితం ఎర్రగా బుర్రగా వంకులు తిరిగిన నల్లని క్రాపుతో ఎలా వున్నావో ఇప్పుడూ అలాగే వున్నావు. డబ్బు సంపాదించావు గాబట్టి, ఖరీదైన దుస్తు లేసుకున్నావు. అంతే తేడా. అదీగాక—కుడి కంటికింద కంది గింజంత పుట్టుమచ్చ. పెదవిపక్కన అరంగుళం గాటు. ఇడ్లీలో పూరీకూర నంచుకుతినే అలవాటు. కాఫీ తాగేటప్పుడు నెమ్మదిగా సిప్ చేస్తూ తాగటం. మాటకు ముందు నొసలు ముడేయటం. ఇంకేం వివరాలు కావాలిరా నువ్వే అనంత పద్మనాభశాస్త్రివని చెప్పటానికి?"

కళ్ళార్పకుండా రాజారావుని చూస్తూ అన్నాడు అప్పారావు.

"అయిందా కథ?" అన్నాడు రాజారావు తాపీగా.

గతుక్కుమన్నాడు అప్పారావు.

"నిన్ను నేను గుర్తించానురా అనంతం! నువ్వే బహుశా నన్ను గుర్తించి వుండవు. ఈ అయిదేళ్ళలో నాలో చాలా మార్పు వచ్చింది. నా శ్రీమతి అయిదుగురి పిల్లలకి తల్లయింది. నా ఉద్యోగం ఎదుగూ బొదుగూ లేనిది. ఆఫ్ట్రాల్ ఓ గుమాస్తాగాడిని. చొక్కా చినిగితే పట్టి తొడుక్కోటం తప్పదు. కుటుంబ భారంతో సగం నెత్తిమీద జుట్టు వూడింది. ఆ వున్న నాలుగు పాయలూ వెండిరూపం దాల్చాయి. అయినంత మాత్రాన నన్ను గుర్తుపట్టలేవురా!" ఈ తఫా అయినా రాజారావు గుర్తుపట్టాడేమో అని, ఆశగా చూశాడు అప్పారావు.

"అయిందా కథ?" రాజారావు తాపీగా అన్నాడు.

"ఒరేయి అనంతం! నీతో లాభంలేదురా! ఇదివరకూ అంతే నన్ను గంటలతరబడి ఏడిపించేవాడివి. ఇప్పుడూ అలాగే నాటకం ఆడుతున్నావు. కానియ్, నీవు రేపు నా యింటికి పరుగెత్తుకొచ్చి ఒరేయ్ అప్పారావ్! నిన్న నే నాటకం ఆడారా. నేను రాజారావునికాదు, అనంతపద్మ నాభశాస్త్రిని. నేను నీ స్నేహితుణ్ణి అనకపోతావా! సరేలే రేపెలాగూ మా యింటికొస్తావుగా అప్పుడిచ్చే స్తాను. ఓ పెన్‌రుపీస్ వుంటే ఇవ్వరా, ఇదివరకులా ఎగ య్యనులే, రేపిస్తాగా అయి..."

అప్పారావు మాటలు పూర్తిగా వినకుండానే రాజా రావు కుర్చీలోంచి ఛర్రున లేచాడు.

"చూడు మిష్టర్! నీ పేరు అప్పారావని అన్నావుకదూ! సార్థక నామధేయుడివి. పది రూపాయల అప్పుకోసం ఈ కట్టుకథ అల్లావా? ఇంతకన్నా నాకు జరుగుబాటు లేదు, ఓ పది రూపాయలు కావాలని అడిగితే యిచ్చేవాడిని. ఈ రాజారావుతో జోక్ చేయటానికి ప్రయత్నించకు. ఫలితం అనుభవించాల్సి వుంటుంది. గుడ్ బై" అంటూ రాజారావు పెద్దపెద్ద అంగలేసుకుంటూ ఇవతలికొచ్చే శాడు.

అప్పారావు "అ...!" అంటూ నోరు తెరిచి అలా వుండిపోయాడు.

అంతవరకూ ఈ యిరువురి సంభాషణ వింటున్న వెనక టేబుల్‌వద్ద కూర్చున్న లాంగ్ కోటు, నెత్తిన హేటు, కూలింగ్ గ్లాసెస్ గల ఓ పొడుగాటి వ్యక్తి, రాజారావు కుర్చీలోంచి లేవటంచూసి, తనూ లేచాడు.

2

సాయంత్రం అయిదయింది.

పెద్ద బజారు వచ్చేపోయే జనంతో వాహనాలతో కిటకిటలాడుతూ వుంది.

రాజారావు దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ చిన్నగా పేవ్ మెంటుమీద నడుస్తున్నాడు.

అదే పేవ్ మెంటుమీద రాజారావుకి ఎదురుగా వస్తూన్న సుందరం, రాజారావుని చూశాడు. చూస్తూనే నాలుగంగల్లో రాజారావుని సమీపించి రాజారావు రెండు భుజాలమీదా చేయి వేసి బలంగా వూపుతూ. "అరె అనంతం! ఎప్పుడొచ్చావురోయ్ రంగూన్ నుంచి, ఏం మారలేదు సుమా! అయిదేళ్ళప్పుడు ఎలావున్నావో యిప్పుడూ అలాగే వున్నావు. ఏంటి విశేషాలు?" అన్నాడు.

రాజారావు భుజంమీదనున్న సుందరం చేతులను తొలగిస్తూ, "మీరు..." అన్నాడు.

"మీరేమిటిరా? నేనురా నీ సుందరంని. ఆ రోజుల్లో నన్ను సుకుమారసుందరా అని ఏడిపిస్తుండేవాడివి. మర్చిపోయావా? అవును లేవోయ్ రంగూన్ వాతావరణం, డబ్బూ, బిజినెస్. అణాకానీ వెధవని నేగుర్తుంటానా?" సుందరం చిరుకోపంతో అన్నాడు.

"చూడండి. నా పేరు అనంత పద్మనాభశాస్త్రి కాదు. రాజారావు. మీ ఫ్రెండ్ కి నాకూ పోలికలున్నట్లున్నాయి. మీరు పొరపడ్డారు," అన్నాడు రాజారావు నిదానంగా.

ప్రేమగా ఫెడేల్ మని రాజాజావు వీపుమీద చరిచాడు సుందరం.

"ఒరే అనంతం! అబద్ధం ఆడినా అతికినట్లుండాలిరా, నేను నిన్ను అనంతం అని మాత్రమే పిలిచాను. నీవు నీ పూర్తి పేరు చెప్పావు అవునా?" అన్నాడు సుందరం.

రాజారావు గతుక్కుమన్నాడు.

"నా పేరు రాజారావు..."

"ఒరేయ్! ముందు నోరు మూస్తావా రెండిచ్చుకోనా?"

"చెప్పేది పూర్తిగా వినండి."

"అదిగో మళ్ళీ...!"

రాజారావుకి ఏదో ఆలోచనవచ్చి కళ్ళు తళుక్కున మెరిశాయి.

"అరె సుందరం నిన్ను జోక్ చేశానురా! నేను నీ అనంతాన్నే!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఊఁ అలా దారికిరా! ఇంకా ఈ నాటకాలు, జోక్స్ మానలేదన్న మాట...! సరిసరి...రంగూన్ నుంచి ఎప్పుడు దిగావ్?"

"రెండు రోజులయింది."

"రంగూన్ వెళ్ళి మమ్మల్ని పూర్తిగా మర్చిపోయావురా!"

"అదేం లేదురా! బిజినెస్ వ్యవహారాలకే క్షణం తీరుబడి వుండదు. అంతే."

"నే నమ్మను."

"దానికి నేనేం చేయను?"

"ఏం చెయ్యొద్దు. రంగూన్ నుంచి దిగి రెండు రోజులయినా మా యింటికొచ్చావా?"

"రేపొస్తాను."

"ఈ రోజేం చేస్తావోయ్ పోదాంపద," అంటూ బల వంతం చేశాడు సుందరం.

రాజారావు మాత్రం లొంగలేదు. "పనుంది రే పొస్తాను" అని మొండిగా జవాబిచ్చాడు.

"అయితే నాతో కాసేపు కబుర్లుచెప్పి వెళ్ళు" అంటూ పక్కనే వున్న చిన్న పార్కుకి లాక్కెళ్ళాడు రాజారావుని.

పార్కులో కూర్చున్న తర్వాత రాజావావేం అడగ లేదు. సుందరం అడుగుతున్నవాటికి మాత్రం జవాబి స్తున్నాడు.

"ఒరేయ్ అనంతం! నువ్వు చాలా మారిపొయ్యా వురా! నీ మాటలు చేతలు విచిత్రంగా వున్నాయి. అన్నింటికీ ముక్తసరిగా జవాబులిస్తున్నావు. మనిషి నునుపు తేలావుగాని, నీలో వుషారు ఏది?"

సుందరం అంటున్నది వింటూ రాజారావు లేచి నిల బడ్డాడు.

"రేపు మీ యింటికొస్తాగా అప్పుడు అన్నింటికీ జవాబు చెపుతాను. అర్జంట్ పనుంది వెళతాను," అని మరోమాట కాస్కారం యివ్వకుండా రాజారావు ముందుకి వేగంగా నడిచాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే లాంగ్ కోటు వ్యక్తిని రాజారావు ఓ చెట్టు పక్కగా నుంచుని వుండగా చూడటం జరిగింది.

రాజారావు తలపంకించి వేగంగా అడుగులేస్తూ పార్కులోంచి బైటపడ్డాడు.

'వీడు చాలా మారిపొయ్యాడు. డబ్బు సంపాదిస్తు న్నాడుకదా! గర్వం. అంతే అంతే. నాబోటివాడు ఏం

చూసుకు గర్వపడాలి?' పార్కులో కూర్చున్న సుందరం అనుకున్నాడు.

3

హోటల్ ఊర్వశిలో నలభైనాలుగో నెంబరు గదిలో మెత్తని పరుపుగల సింగిల్ కాట్ పై విశ్రాంతిగా పడుకున్నాడు రాజారావు.

ఫోన్ 'ట్రింగ్' అనే శబ్దం వినపడి, రిసీవర్ అందుకున్నాడు.

"హలో, ఎవరు కావాలండీ?" అన్నాడు రాజారావు తనకి ఫోన్ చేసే వాళ్లెవరూ వుండరనే ఉద్దేశ్యంతో.

"మిష్టర్ అనంతపద్మనాభశాస్త్రి!" అవతల కంఠం గంభీరంగా వినపడింది.

రాజారావుకి వళ్ళు మండిపోయింది.

రాజారావు టక్కున "రాంగ్ నెంబర్" అని చెప్పి అంతకన్నా క్విక్ గా రిశీవర్ ని క్రెడిల్ పై వుంచాడు.

'ట్రింగ్' అంటూ మళ్ళీ ఫోన్ మోగింది.

రాజారావు అదేం పట్టించుకోకుండా వెళ్ళి మంచం మీద పడుకున్నాడు.

మోగిన ఫోన్ ఆగిపోయింది.

రాజారావు చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

సరీగ పది నిమిషాలతర్వాత మళ్ళీ ట్రింగ్ అంటూ ఫోను అరిచింది.

రాజారావు బెడ్ మీదనుంచి లేవలేదు. తన్ని కాదన్నట్లు వుండిపోయాడు.

పది నిమిషాలకోసారి చొప్పున ఫోన్ మోగటం, ఆగటం చేస్తూనే వుంది. అలా పదిసార్లు జరిగింది.

రాజారావులో సహనం నశించింది.

ఈ తఫా ఫోన్ మోగకముందే రాజారావు లేచి వెళ్ళి ఫోన్ వద్ద రెడీగా నుంచున్నాడు. అప్పుడే మళ్ళీ ఫోన్ మోగటం, రాజారావు రిశీవర్ ని వేగంగా అందుకుని, "హలో ఎవరు కావాలండీ!" అని మర్యాదగా అడగటం జరిగింది.

"హోటల్ ఊర్వశీయే కదండీ!" అవతలినుంచి ఇందాకటి కంఠస్వరమే అడిగింది.

"అవునండి."

"రూమ్ నెం. నలభై నాలుగేనా?"

"అవునండి."

"మాట్లాడేది అనంతపద్మనాభశాస్త్రియేనా?"

"కాదు. రాజారావు. నా పేరు రాజారావు. ఇహ ఫోన్ పెట్టవచ్చండి!"

"చూడు అనంతపద్మనా..."

"నా పేరు రాజారావు. ఆ అనంతం ఎవడో, మీ రెవరో నాకు తెలియదు."

"చూడు అనంతపద్మనాభశాస్త్రీ వూరికే బుకాయించవద్దు."

"బుకాయించే ఖర్మ నాకు పట్టలేదు. కావాలంటే వచ్చి చూసుకోండి."

ఫోన్ లో పెద్దగా నవ్వు వినపడి, టక్కున ఆగి పోయింది.

రాజారావు నొసలు ముడిపడ్డాయి.

"నేను చెప్పేది సావకాశంగా వింటావా?"

"వింటాను. వినక తప్పుతుందా! ఈ రాత్రంతా నిద్ర

కూడా పోనివ్వరు ఈ ఫోన్ గోలతో, ఆ చెప్పేదేదో తొందరగా చెపితే హాయిగా నిద్రన్నా పోతాను.''

''నీవు నిజంగానే అనంతపద్మనాభశాస్త్రివి కాదు...'' అవతలనుంచి తాపీగా వినవచ్చింది.

''కాదని చెపుతూనే వున్నాగా! నా పేరు రాజారావు అని చెపుతుంటే వేధిస్తుంటివి,'' రాజారావు తీవ్రంగా అన్నాడు.

''నువ్వు అనంతపద్మనాభశాస్త్రివి కాదు. అచ్చం అలాగే వున్నావు. కాని, నీవు అనంతపద్మనాభశాస్త్రి ఫేస్ తగిలించుకుని ఈ వూరు రావటానికి తగిన కారణమే వుండివుంటుంది. ఏమిటా కారణం! ఏమా కథ?''

''మీరు పొరబడుతున్నారని మర్యాదగా మరోసారి చెపుతున్నాను. నా పేరు రాజారావు. మీరు చెప్పే అనంతం పోలికలు నాలో వుండివుండవచ్చు. అంత మాత్రాన నన్నీవిధంగా మీరంతా అవమానం చేయటం ఏం బాగుండలేదు.''

''మీరంతా అంటున్నావు. ఎవరెవరు తగిలారేంటి?''

రాజారావు మాట్లాడలేదు.

''ఆ విషయం చెప్పకపోతే వచ్చే నష్టం ఏంలేదుగాని, ఈ వూరు ఏం ప్లానుమీద వచ్చావో చెప్పమ్మా?'' లాలనగా అడిగాడు అవతలవ్యక్తి.

''నీబోటివాళ్ళని గోల చేద్దామని...''కశిగా అన్నాడు రాజారావు.

''అది నీ తరంకాదు, నీ అబ్బతరం కాదు.''

''పోనీ నీ అబ్బతరం అవుతుందా?''

''స్టుపిడ్.''

"యూ స్టుపిడ్."

ఫోన్‌లో కాసేపు నిశ్శబ్దం, ఊపిరి పీల్చే చప్పుడు తప్ప.

"నా ప్రయత్నంలో నేనుంటాను. నీ ప్రయత్నంలో నీ వుండు" అవతలివ్యక్తి అన్నాడు.

"నీ ఏడుపేదో నీ వేడువు" అన్నాడు రాజారావు.

"మంచిది. నా గురించి వివరాలు అక్కర లేదా?"

"అక్కర లేదు."

"అయినా చెప్పటం మర్యాద. నా ధర్మం. నా పేరు అనంత పద్మనాభ శాస్త్రి. అండర్‌స్టాండ్?"

అవతల టక్‌మని ఫోన్ పెట్టిన శబ్దం అయింది.

రాజారావు కొయ్యబారిపోయాడు.

4

రాజారావు షేవింగ్ చేసుకుని, బాత్‌రూమ్‌లో దూరి అరగంట గోరువెచ్చని నీటితో స్నానం చేశాడు. బాత్‌రూమ్‌నుంచి బైటపడి, మరో అరగంట టాయ్‌లెట్ అవుతూ అద్దంముందు గడిపాడు. ఇంకా అద్దం ముందునుంచి కదిలి యివతలకి రాబుద్ధి కావటంలేదు. దువ్వుకున్న క్రాపునే మళ్ళీ మళ్ళీ దువ్వుకుంటున్నాడు.

ఫోన్ ట్రింగ్‌మంది.

రాజారావు విసుగ్గా ఫోనువైపు చూసి మళ్ళీ అద్దం వైపు ముఖం తిప్పాడు. ఫోన్‌దగ్గరకెళ్ళి ఫోనెత్తే ప్రయత్నం చేయలేదు.

విసుగుచెందని విక్రమార్కుడిలా ఫోన్ తన పని కానిస్తూనే వుంది.

చెవిగోసిన మేకలా చెవిదగ్గర అరుస్తుంటే సహన

వంతుడికికూడా చచ్చే విసుగుపుడుతుంది. రాజారావుకి చచ్చే కోపం వచ్చింది. రెండంగలలో ఫోనువద్దకొచ్చి రిసీవర్ ని చేతిలోకి విసురుగా తీసుకున్నాడు.

"హాలో!" అవతలినుండి వినపడింది.

"ఏమిటి హాలో! నీ పిండాకూడు నా శార్ధమూను. ఫోన్ చేయటంతప్ప వేరే ఏం పని లేదా నీకు? అనంత పద్మనాభశాస్త్రిని నేనే అని ఫోన్‌లో అఘోరించక పోతే నా ఎదుటకొచ్చి, నీ ముఖం చూపరాదూ! దాగుడు మూతలాడుతున్నావ్ ముఖం పచ్చడిచేసేవాడులేక..."

అవతలివైపునుంచి నవ్వు వినపడటంతో రాజారావు వాక్ప్రవాహం ఆగిపోయింది.

ఫోన్‌లో నవ్వు ఆగిపోయింతర్వాత "పిచ్చిపట్టిందా లేక కోతులాడుతున్నాయా నీ చుట్టూ!" అన్నాడు రాజారావు.

"నేనోయ్ రాజారావు!" ఫోన్ చేసిన వ్యక్తి అన్నాడు.

"నేనంటే అనంత పద్మనాభశాస్త్రివా?" అన్నాడు రాజారావు.

"అనంత పద్మనాభశాస్త్రి నీతో మాట్లాడాడా?" అవతలి వ్యక్తి ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

"నేనే రాజారావ్, నా కంఠం గుర్తుపట్టలేదా?"

"ఊహూ గుర్తుపట్టలేదు. నీ బొంగురుస్వరం నే నెప్పుడు వినను లేదు సరేనా?"

"ఓహ్...మనం ముఖాముఖి మాట్లాడుకోటంతప్ప తప్ప ఇంతవరకు ఫోన్ అవసరం కలగలేదుకదూ? నేను రాజారావ్! నీ బాస్‌ని."

''అనంతపద్మనాభశాస్త్రి నీకు ఫోన్ చేశాడా?''

రాజారావు ముఖంలో రంగులు మారాయి. ''నిజంగానా?'' అన్నాడు.

''ఎస్. నీ బాస్‌ని.''

''సారీ సర్, ఎప్పుడూ ఫోన్‌లో మీ స్వరం విననందున పొరపడ్డాను. ఎందుకు ఫోన్ చేశారు? అర్జంటుగా ఏదయినా చెయ్యాలా?''

''ఉహూ!''

''మరి...?''

''అనంత పద్మనాభశాస్త్రి అవునో కాదోగాని నేనే వాడిని సుమా అంటూ పేరు మొత్తం చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు. ఇది రాత్రి జరిగింది. ఈ విషయం మీకు చెప్పాదామనే బైలుదేరుతున్నాను.''

''గుడ్, గుడ్‌న్యూస్ వినిపించావు. అవతలివాళ్ళు బహుశా మనకి కావలసినవాళ్ళే ననుకుంటాను. రంగంలోకి దిగారు. బెదిరించటానికి నిన్ను ఎత్తుకపోవచ్చు. అన్నింటికి సిద్ధంగా వుండు. నీ వెనుకే నే వుంటాను.''

''రాత్రి ఫోన్ నిబట్టే వూహించాను. కొందరు రంగంలోకి దిగారని...''

''గుడ్, జాగ్రత్తగా వుండు. మానంగా లొంగిపో, తర్వాత విషయం నే చూసుకుంటాను.''

5

చటుక్కున మెలుకువ వచ్చింది రాజారావుకి.

అది చిన్న గది. రాత్రో పగలో తెలియటానికి తలుపులు తెరిచీ లేవు. కిటికీ అంటూ వకటీ లేదు.

గదిలో నలభైక్యాండిల్స్ బల్బు వెలుగుతున్నది.

రాజారావు మంచంమీదనుంచి లేచి గది నలువైపులా పరికించి చూశాడు.

గదిలో చెప్పుకోదగ్గవేమీ లేవు. ఓ మంచము. ఓ స్టూలు, ఆ స్టూలుమీద చిన్నమంచినీళ్ళకూజా, గాజాగ్లాసు వున్నాయి.

తను కూర్చున్న మంచంమీద చూపులు సారించిన రాజారావు వులిక్కిపడ్డాడు. వెంటనే తన్నితాను చూసుకున్నాడు.

రాజారావు వంటిమీద వుండాల్సిన బట్టలు మంచానికి తలాపిదిక్కున వున్నాయి.

రాజారావు శరీరంమీద కట్ డ్రాయరు, బనీనుమాత్రం వున్నాయి.

ఏంజరిగి వుంటుందో రాజారావు గ్రహించుకున్నాడు. హోటలు గదిలో నిద్రపోవటంవరకు తనకి తెల్సు, ఆపై జరిగింది వూహిస్తే బహుశా తన్నెవరో మత్తుమందు వాసనకి గురిచేసి ఎవరికి తెలియకుండా ఈ గదిలోకి చేర్చివుంటారు. తలంతా దిమ్ముగా వుంది. ఈ లక్షణాలు ఘాటయిన మత్తుమందు పీలిస్తే వస్తాయి. తను ధరించిన దుస్తులు విప్పేసి, పరీక్ష చేసి వుంటారు. పాపం వాళ్ళ పరీక్ష వృధా అయివుంటుంది. ఇప్పుడు తనేంచెయ్యాలి?

రాజారావు లేచి, పాంటు షర్టు కోటు ధరించాడు. గ్రాఫు సరిగ్గావుందో, లేదో అని గ్రాఫుని చేత్తోనే సరిచేసుకున్నాడు.

రాజారావు తలుపుదగ్గరకొచ్చి తలుపుమీద కొట్టాడు. అవతలివైపునుంచి ఎవరూ పలకలేదు.

రాజారావు వూరుకోలేదు తలుపుమీద దరువు వేస్తూనే వున్నాడు.

కొద్దిసేపు తర్వాత రాజారావు శ్రమ ఫలించింది.

బైటనుంచి తలుపుతీస్తున్న శబ్దం అయింది.

బర్రున పక్కసారిగా తలుపులు తెరవబడ్డాయి.

తలుపుకి ఆవతల నలుగురు మనుషులున్నారు. వాళ్ళ చేతిలో పిస్టల్స్ వున్నాయి. అందులో ఒకతని భుజానికి తుపాకీ వేళాడుతున్నది.

పిస్టల్స్ సూటిగా రాజారావు వేపు గురిపెట్టబడి వున్నాయి.

"నమస్తే" అన్నాడు రాజారావు చేతులుజోడించి.

వాళ్ళు నలుగురు వకరిముఖాలు వకరు చూసుకున్నారు.

"మెలుకువ వచ్చిందా?" బుంగమీసాలవాడు రాజారావుని అడిగాడు.

"ఆ...ఇంతకుముందే మెలుకువ వచ్చిందండి. ఎవరూ రాకపోవటంతో తలుపుతట్టాను" వినయంగా సమాధానం యిస్తూ ఓ అడుగు ముందుకేశాడు రాజారావు.

"అక్కడే" భీకరంగా అరిచాడు వాళ్ళలో వకడు.

"ఎందుకండి! నే బైటికి రాకూడదా?"

"అమాయకంగా మాట్లాడకు, మా చేతిలోవున్న వేమిటో తెల్సుగా, కన్నుమూసి తెరిచేటప్పటికి ప్రాణం హరీ అనిపిస్తాయి."

"తెల్సు. అప్పుడప్పుడు సినిమాలలో చూస్తుంటాను. వీటిని రివాల్వరనో, పిస్టలనో అంటారు."

"తెలివి తక్కువ వెధవగా మాట్లాడి తప్పించుకోవాలని చూస్తున్నావేమో! ఆ పప్పులేం మావద్ద వుడకవు. మా బాస్ దగ్గరకు తీసుకెళుతున్నాము. అక్కడ చూపించు నీ ప్రతాపం."

"అలాగే" అన్నాడు రాజారావు ఏ భావం వ్యక్తం చేయకుండా.

వాళ్ళలో వకతను ముందుకొచ్చి రాజారావు చేతులకి బేడీలేశాడు.

ఇద్దరు ముందు, ఇద్దరు వెనక నడవగా రాజారావు వాళ్ళ మధ్యనుండి చేతికి బేడీలతో నడిచాడు.

నడుస్తూ నలువైపులా చూపులుసారిస్తున్న రాజారావు, 'ఇది బలంగా భూగర్భంలో నిర్మించిన గోడవున్. దీనిపై ఇల్లుగాని, ఫాక్టరీలాంటిదిగాని నిర్మించి వుండవచ్చు,' అనుకున్నాడు.

వాళ్ళు నలుగురు రాజారావుతో లిఫ్ట్ ఎక్కారు.

6

"అయ్యా! మీరు అనువందలసార్లు అడిగినా, నే చెప్పేది యిదే. నా పేరు రాజారావు. నేనేం అనంత పద్మనాభశాస్త్రిలా అవతారం దాల్చలేదు. ఆ అవసరం నాకు లేదు. వాడిపోలికలు నాకుండటం నా నేరంకాదు," అన్నాడు రాజారావు.

రాజారావుచుట్టూ ఆయుధాలతో పదిమంది వున్నారు. రాజారావునుంచునే వున్నాడు. చేతికి బేడీలు అలాగే వున్నాయి. రాజారావు ముందు ఒకతను వున్నాడు. అతనే వాళ్ళకి బాస్. ముఖం వికృతంగా వుంది. ఖరీదైన సూట్ మాత్రం వేసుకుని వున్నాడు.

"అరిగిపోయిన రికార్డులా ఒకటేమాట. నీ నోటంట నిజం ఎలా పలికించాలో నాకు బాగా తెల్సు. మావద్దనున్న హింసా విధానాలన్నిటిని రుచిమాపి నరకం ఎక్కడో లేదని తెలియజేస్తే, అప్పుడు నీవే వాళ్ళ బేరా

కొచ్చి నిజం చెపుతావు" అన్నాడు బాస్.

"నేను మీకేం అపకారం చేశాను?" అన్నాడు రాజారావు.

"అపకారం ఏం చేశానని అడుగుతున్నావా? ఈ వేషంలో నాకోసం బైలుదేరివచ్చావు చాలదూ! యింతకు నీవు సి.ఐ.డీ.వా? కేటుగాడివా?"

"నేను సి.ఐ.డీ.నో, కేటుగాడినో నన్ను వేధిస్తూ అడిగేబదులు, ఓ సారి రంగూన్ వెళ్ళొస్తే సరిపోతుంది."

"రంగూన్ దేనికి?" బాస్ అనుమానంగా రాజారావుని చూస్తూ అడిగాడు.

"నా అడ్రస్ వివరంగా యిస్తాను. రంగూన్ వెళ్ళి నా గురించి వివరం సేకరించండి. మీ అనుమానం నివృత్తి అవుతుంది. కలప ఎగుమతిచేసే ఓ చిన్న వ్యాపారస్తుడిని. రెండు నెలలు రెస్ట్‌గా వుంటుందని అలా అలా వూళ్ళు చూసుకుంటూ బైలుదేరి ఈ వూరు వచ్చాను. ఈ వూళ్ళో కాలుపెట్టిన దగ్గరినుండి, నీవు అనంతపద్మనాభశాస్త్రి వంటూ ప్రతివాడూ ప్రాణంతీయటమే. అయినా ఆ వెధవకి నాకు పోలికలుండటం నా నేరమా?"

బాస్ నిర్లక్ష్యంగా తల ఎగరేసి, రెండడుగులు ముందు కేసి, రాజారావువైపు హేళనగా చూశాడు.

"ఊఁ...అర్థమయింది. నువ్వే అనంతపద్మశాస్త్రివి. మరి యిదేంటి మేకతోలు కప్పుకున్న ముఖం. మారు వేషమా?" అన్నాడు రాజారావు అమాయకంగా.

"నేనుకాను. అనంతపద్మనాభశాస్త్రి నాకు కావాలి వాడి రూపం దాల్చిన నీవు పక్కా మోసగాడివి. రాజారావు పేరుతో ఈ వూళ్ళో తిరుగుతున్నావు. అసలు

అనంతపద్మనాభశాస్త్రి ఏమయ్యాడు? నీకా వేషం ధరించే అవసరం ఏమిటా, అని నిన్ను బంధించాము. ఊఁ యిప్పుడు చెప్పు...నీ అసలు పేరు! అసలు కథ...!"

"ఆగండాగండి. మీరే అనంతపద్మనాభశాస్త్రని పొరపడ్డాను. ఇంతకీ మీకు అనంతపద్మనాభశాస్త్రితో ఏమవుసరమో?"

"అది నీ కనవసరం."

"మంచిది. అది నా కనవసరం అయితే ఇదీ నీ కన వసరం. నా పేరు రాజారావు నా యిష్టం వచ్చినట్లు తిరుగుతాను."

"జాప్యం చేస్తే నీకు యమలోకం చూపించాల్సి వుంటుంది."

"ఎలాగూ టూర్ బైలుదేరాను. యీదోవన అదీ చూసిపోతాను."

బాస్‌కి పిచ్చికోపం వచ్చింది.

"ఊఁ...ఒకేఒక ప్రశ్నకు సమాధానం యివ్వు. లేక పోతే, ఈ నిమిషంనుంచి మావాళ్ళ చేతిలో నల్లిలా నలిగి పోతావ్. నువ్వెవరు? ఈ వేషంలో ఎందుకొచ్చావ్?"

రాజారావు కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచించి ఓ నిర్ణయా నికొచ్చి కళ్ళు తెరిచాడు.

"నిజం చెపుతాను. కాని మీ వాళ్లెవరు మనదగ్గర వుండటానికి వీలులేదు."

"ఆల్ రైట్" అని తన అనుచరులవైపు తిరిగి "ఇతని కాళ్ళు చేతులు బంధించి, మీరంతా బైటికి వెళ్ళండి" అన్నాడు బాస్.

బాస్ అనుచరులు రాజారావు చేతులకి కాళ్ళకి ఇనప

గొలుసులు తగిలించారు. ఆ తర్వాత గదిలోంచి అంతా బైటికి పోయారు.

"నా జాగ్రత్తకోసం బంధించాను. అంతే. ఆఁ... యిహ అసలు విషయానికి రా." అన్నాడు బాస్.

"అలాగే. కాని ఓ పనిముందుగా చెయ్యాలి. అది మన మధ్య ఒప్పందం అనుకున్నా సరే, మరేమనుకున్నా సరే."

"ఏమిటది?"

"నేనెలాగూ నీ చేతిలో చిక్కాను. ఏ దైవమో ప్రత్యక్షమయి సహాయం చేస్తే తప్ప యిక్కడినుంచి పారిపోలేను. నాగురించి నే నిజం చెప్పేముందు, నేను అనంతపద్మనాభశాస్త్రిలా వుంటే ఏమిటి? అతనికి నీకు శత్రుత్వం ఏమిటి! మీ మధ్య ఏదో కథ వుండే వుంటుంది. ఆ నిజం చెపితే, నేను నిజం చెపుతాను. లేదంటే మాత్రం నా నోట్లోంచి ఒక్కమాట రాదు. యమచర పెట్టినా సరే, యమలోకానికి పంపినా సరే," రాజారావు గట్టిగా చెప్పేశాడు.

బాస్ ఒక్క నిముషం ఆలోచించి, "ఆల్ రైట్" అని రాజారావుకి దగ్గరగా జరిగాడు.

"జరిగింది టూకీగా చెప్పేస్తాను. అనంతపద్మనాభ శాస్త్రి, సుందరమూర్తి ముఖ్య పరిచయస్థులు. ఓసారి వారికో గుప్తనిధి రహస్యం తెలిసింది. ఈ వూళ్ళో వుండగానే వారికా నిధి రహస్యం తెలుసు. జరుగుబాటు కావటంలేదు, ఉద్యోగం దొరకటంలేదు, అని అందరితో చెప్పి, వున్నకొద్దిపాటి ఆస్తి అమ్ముకుని, మిత్రులు రంగూన్ వెళ్ళారు. పైకి వ్యాపారం చేసుకోటానికని చెప్పారు.

రంగూన్‌లో వ్యాపారం చేస్తూనే, నిధి చేజిక్కించుకున్నారు. కాని, అంతవరకూ బాగున్న వారి బుద్ధి నిధిని చూడంగానే వక్రించింది. సుందరమూర్తి అంత నిధిని చేజిక్కించుకుని అనంతాన్ని మోసంచేసి పారిపొయ్యాడు అనంతం చావలేదు. కాబట్టి సుందరమూర్తికి అనంతంవల్ల ఎప్పటికైనా ప్రమాదం. క్లుప్తంగా యిదీ కథ. ఇహా నీ సంగతి చెప్పు!" బాస్ కథ ముగిస్తూ అన్నాడు.

"మిత్రులిద్దరిలో నీవు సుందరమూర్తివా? అనంతపద్మనాభశాస్త్రివా?" రాజారావు అడిగాడు.

"ఆమాత్రం గ్రహించలేవా?"

"గ్రహించాను. నీవేం చెపుతావో అని...!"

"సుందరమూర్తిని."

"అంటే అనంతాన్ని మోసంచేసింది నీవేనన్నమాట."

"ఆ విషయం నీ కనవసరం. నీ కథ కానియ్యి."

"మిష్టర్ అనంతపద్మనాభశాస్త్రీ! కథ సగం నిజం చెప్పినా మిగతాది బాగా అల్లావ్! సుందరమూర్తి అని పేరు పెట్టుకున్నావ్‌గాని నీవే అనంతానివి. సుందరమూర్తిని మోసం చేసింది నీవే. నీ మారువేషం నా కళ్లు గప్పలేదు" గంభీరంగా అన్నాడు రాజారావు.

"ఎలా తెల్సుకున్నావ్?" కంగారుగా అడిగాడు బాస్.

"నీవు నీవే కాబట్టి" రాజారావు తాపీగా అన్నాడు.

బాస్ అని పిలవబడే అనంతపద్మనాభశాస్త్రి తన గుట్టు బయటపడటంతో కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. కోపంతో పళ్ళు కొరికాడు. చేతిలో రివాల్వర్ సూటీగా రాజారావు వైపు గురిపెట్టాడు.

"వప్పుకుంటున్నాను. నేనే అనంతపద్మనాభ శాస్త్రిని. అవసరాన్నిబట్టి నేను మారువేషంలో వున్నాను. ఇంతకీ నీవెవరు? నా సంగతి నీకెలా తెలుసు? నాలాగా తయారయి ఈ వూళ్ళో ఎందుకు తిరుగుతున్నావు? ఊ... తొందరగా చెప్పు. మాటమార్చి బుజాయిష్ టైమ్ వృధా చేయను. ఒకే గుండు చాలు!" అన్నాడు అనంతపద్మనాభశాస్త్రి రివాల్వర్ని సూటిగా రాజారావుకి గురి పెట్టి.

అనంతపద్మనాభశాస్త్రి రాజారావుతో మాట్లాడుతున్నపుడు వెనుక తలుపులు మెల్లిగా తెరుచుకున్నాయి. ఒకతను లోపలికి వచ్చాడు. అతని రెండు చేతుల్లో రెండు పిస్టల్స్ వున్నాయి.

"అనంతం! వక్కసారి యిటు తిరుగు."

తన వెనుకనుంచి మాటలు వినపడటం చూసి, గిరుక్కున వెనుతిరిగాడు అనంతపద్మనాభశాస్త్రి...

7

ఎదురుగా రెండు చేతుల్లో రెండు పిస్టల్స్ ధరించిన ఆగంతకుడిని చూసి బిత్తరపోయాడు అనంతపద్మనాభశాస్త్రి. "ఎవరు నువ్వు?" కంగారుగా అడిగాడు.

"నా కంఠస్వరం గుర్తుపట్టలేదా అనంతం?"

"నువ్వు... సుందరమూర్తీ!"

"గుడ్. కనుక్కున్నావ్. నే మారువేషంలో వున్నాను. అయినా స్వరం పోల్చుకున్నావ్. నీ తెలివిని మెచ్చుకుంటున్నాను."

వచ్చింది తన పక్కలో బల్లెంలాంటి సుందరమూర్తని తెలియంగానే ఏమాత్రం ఆలశ్యం చేసినా తన ప్రాణా

నికే ముప్పని గ్రహించి రివాల్వర్ పేల్చాడు అనంతపద్మనాభశాస్త్రి.

సుందరమూర్తికి గుండు తగలకపోవటం అటుంచి, రివాల్వర్ అసలు పేలనేలేదు!

సుందరమూర్తి ఫక్కున నవ్వాడు.

అనంతపద్మనాభశాస్త్రి తెల్లబోయాడు.

"సమయం మించిపోయింది అనంతం! కాలం ఎవరి చేతుల్లో వుండదు. తెలివి నీ ఒక్కడి సొత్తు అనుకోకు. నీ రివాల్వర్‌లో గుండ్లు కాదుకదా ఆఖరికి గులకరాళ్ళు కూడా లేవు..."

"నీవెలా వచ్చావ్ యిక్కడికి?" అడిగాడు అ...ప...శాస్త్రి.

"తెలివితేటలు వుపయోగించి."

"అది తెలుస్తూనే వుంది. ఇది నా ఇల్లు. ఇక్కడ నా చేతుల్లో వున్నారు ప్రాణాలకు తెగించిన నరరూపరాక్షసులులాంటి మనుషులు."

"ఇది నీ యిల్లుకాదు. నీ స్థావరం. రెండో కంటివాడికి తెలియకుండా మేడక్రింద చీకటిగదులు కట్టించావు. రూపం మార్చావు. చేతికింద రౌడీలను పెట్టుకున్నావు. పాపం! ఇన్ని జాగ్రత్తలుపడ్డా నా కంటపడక తప్పలేదు. అది నీ ఖర్మ!

"దొరికిన గుప్తధనాన్ని న్యాయంగా మనిద్దరం అనుభవించాలి. న్యాయంగా రావాల్సింది నాకు సగం వాటా. పోనీ పావు వాటా అన్నా యిచ్చావా? ఊహూ, ఏమిచ్చావ్?"

"మంచిగా మెలిగి మొత్తం ఓ చోటుకి చేర్చి

యిరువురం పంచుకుందామన్నావ్, అలాగే చేశాం. ఆపైన నీవేం చేశావ్? నన్ను మోసంచేసి వుడాయించావ్! నన్ను చంపమని రౌడీలను నియమించావ్. వాళ్ళను తప్పించుకున్నాను నేను. ఈ సంగతి నీకు తెలిసింది. రంగూన్ నుంచి మకాం మార్చావు.

"కొందరు రౌడీలకు బాగా డబ్బు ముట్టజెప్పి నా శవంగాని, నన్నుగాని తెమ్మని పురమాయించావు. మారు వేషంలో నేనూ ఓ రౌడీగా తిరుగుతున్నందున ఈ విషయమైతే తెల్సిందిగాని, నీవెక్కడ వున్నావో తెల్సింది కాదు. ఓ పక్క నీవు నియమించిన మనుషులవల్ల ప్రాణభయం. మరోపక్క నీవు చేసిన మోసం నన్ను నిలువునా దహించివేస్తున్నది. అది సహజమే కదా అనంతం? ఏమంటావ్?" అన్నాడు సుందరమూర్తి వెటకారంగా.

అనంత పద్మనాభశాస్త్రి మౌనం వహించాడు.

"సరే, అసలు కథలోకొస్తాను. మారు వేషంలో తిరుగుతున్న నేను కొంత డబ్బు సంపాదించాను. అవసరమయితే ఢీకొనటానికి అంగబలం ఏర్పరుచుకున్నాను. రోజులు బాగానే గడిచిపోతున్నాయి. కాని నీవు నన్ను మోసగించావు. ఆ విషయం మాత్రం పుండుమీద పుల్లబెట్టి కెలికినట్లు ప్రతి నిమిషం కన్ను మూసినా తెరిచినా నా అంతరంగంలో ముల్లులా గుచ్చుకుంటూనే వుంది.

"నీమీద పగ తీర్చుకుంటేగాని నా బాధ చల్లారదు. నా కసి తీరదు. ఎలా? నీ వెక్కడున్నావో తెలియదు. ఎంతదూరం పారిపొయ్యావో తెలియదు. మారు వేషంతో తగిన జాగ్రత్తవహించి ఏ మారుమూలో తలదాచుకుని వుంటావని వూహించానుగాబట్టి, నిన్ను బైటికి రప్పించ

టానికి రకరకాల ప్లాన్లు వేశాను.

"చివరిగా ఈ ప్లాన్ ఫలించింది. ఇప్పుడు నీ స్థావరం నాదయింది. నీ అనుచరులు నా అనుచరులయ్యారు. ఎదురు తిరిగినవాళ్ళు పరలోకం ప్రయాణం కట్టారు. అక్కడి కెళుదువుగాని నీవూ సిద్ధంగా వుండు."

"నేనెన్నో జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాను. ఇదెలా తారు మారు అయింది" అన్నాడు శాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా.

"కారణం నువ్వే! నీ పోలికలున్న రాజారావుని నాకు తెలిసిన అన్ని ప్రదేశాల్లోనూ తిప్పాను. నీ ఆచూకీ తెలియలేదు. ఉంటే నీవు ఈ ఊళ్ళో వుండాలి లేకపోతే ఏ విదేశాలలోనయినా వుంటావని తలచి రాజారావుతో ఈ వూరు చేరాను.

"అచ్చం నీలాగ వున్న రాజారావుని చూడంగానే నీలో దాగున్న భయం నిన్ను బైటకి లాక్కొచ్చింది. రాజారావుని నేనే నియమించి వుండవచ్చునని రాజా రావు వెనుక పహరా కాశావు. నీకోసం చూస్తున్న నేను ఏమాత్రం ఆలశ్యం చేయకుండా నీ స్థావరం ఆక్రమించు కున్నాను. ఇదీ జరిగింది.

"అయిందేదో అయింది. దాన్ని గురించి ఇరువురం మర్చిపోదాము. ప్రస్తుతం చేయాల్సింది శిక్ష అమలు జరపటం. ఎంత చెడ్డా నీవు నా మిత్రుడివి. నీవేవిధంగా కోరుకుంటే అలాగే చేస్తాను. ఈ పిస్టల్‌కి పని కల్పించి తేలికగా ఒక్క గుండుతో ప్రాణం తియ్యమంటావా? లేక అన్నం నీళ్ళు లేకుండా నిన్ను ఓ గదిలో బంధించి ఎన్నాళ్ళు బ్రతికుంటావో చూడమంటావా? నీ యిష్టం! నీవెలా చెపితే అలా మాట తప్పను. కోరుకో, ఎలాంటి

చావు కావాలో?" అన్నాడు సుందరమూర్తి విలాసంగా నవ్వుతూ.

అనంత పద్మనాభశాస్త్రి పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. భయంతో వణికిపోతూ, "నే చేసింది తప్పేరా సుందరమూర్తీ! ఈ ఒక్కసారికి క్షమించు" అన్నాడు దీనంగా ముఖంపెట్టి.

"క్షమించాను గాబట్టే తీరుబడిగా కథ చెప్పాను. క్షమ అయిపోయింది. మిగిలింది శిక్ష. ఇది అమలుజరప బడుతుందిగాని ఎట్టి పరిస్థితులలో తొలగింపబడదు. కోరుకో, ఎటువంటి చావు కావాలో! నీ ఇష్టానుసారమే చేస్తాను," వంకాయకూర వడ్డించమంటారా! టమేటా పచ్చడి వేయమంటారా? అనివినయంగా అడిగేయిల్లాలిలా అడిగాడు సుందరమూర్తి.

"నా వాళ్ళంతా ఈ గదిబైట వున్నారు. వాళ్ళంతా నాకోసం ప్రాణాలిచ్చే రకం. వాళ్ళు మారారన్న నీ మాట ఎలా నమ్మమంటావ్?" ఏదోవిధంగా తప్పించు కోవాలని చూస్తున్నాడు అనంత పద్మనాభశాస్త్రి.

సుందరమూర్తి ఫక్కున నవ్వి, పిస్టల్‌ని నూటిగా అలాగే చేతిలో వుంచుకుని, మరోచేత్తో తలుపుతీసి చిటిక వేశాడు. బిలిబిల లాడుతూ పదిమంది లోపలి కొచ్చారు.

"మీ బాస్ నేనా? ఈ అనంతంగాడా? చెప్పండి ఫ్రెండ్స్!" గంభీరంగా అన్నాడు సుందరమూర్తి.

"మీరే మా బాస్, మీరే మా మిత్రులు. గురువు సర్వం!" సుందరమూర్తివైపు చేతులు చాచి, ఏకకంఠంతో అన్నారు పదిమందీ.

"గుడ్! ఊ...యిహ చెప్పవోయ్ అనంతం! ఏ శిక్ష నీకు విధించమంటావ్?"

"నన్ను చంపవద్దు. ప్లీజ్! నా ఉప్పు తింటూ నాకే ద్రోహం తలపెట్టిన వీరిని నిలువునా నరికి పోగులుపెట్టనియ్యి," ఆవేశంతో వూగిపోతూ పిచ్చిపట్టినట్లు అరిచాడు అనంత పద్మనాభశాస్త్రి.

"అహ్హాహ్హా...ద్రోహం చేసినందుకు శిక్ష నరికి పోగులు పెట్టటమా? నువ్వూ చేశావు ద్రోహం నమ్మిన మిత్రుడికి. ఆలశ్యం దేనికి అదే శిక్ష నీపై అమలుజరపబోతున్నాను. రెడీగా వుండు. స్టడీ...వన్...టూ..."

8

"ఆగండి!" అంతవరకూ బంధింపబడివున్న రాజారావు పెద్దగా అరిచాడు.

సుందరమూర్తి 'త్రీ' అనటం ఆపి, రాజారావువైపు తిరిగాడు.

"ఆగటం దేనికి? ముందు నిన్ను చంపి ఆపై అనంతాన్ని చంపనా?" అన్నాడు.

"కాదు. నన్ను వాడుకుని, నావల్లమీ మిత్రుడిని కనుక్కొని, నన్నిలా యింకా బంధించి వుంచటం న్యాయ్యం కాదు. ముందు నన్ను బంధవిముక్తుడిని చేయండి," అన్నాడు రాజారావు.

"చేస్తాలేవోయ్! నిన్ను వాడుకున్నానంటున్నావ్. ఊరికే పనిచేసిపెట్టావా? ముందుగా పదివేలిచ్చాను. పనయింతరువాత యింకా యిస్తానన్నాను. మన వప్పందం యాభైవేలు. గుర్తుంది. ముందు ఈ అనంతంగాడి చావు చూడు...వన్...టూ..."

"ఆగండి" మళ్ళీ అర్చాడు రాజారావు.

"శకున పక్షిలా ఏమిటా అడ్డం. ముందు నీ ప్రాణం తీయమంటావా?" సుందరమూర్తి పట్టరాని కోపంతో అడిగాడు.

"కిచికిక చే కోచికికాచే కీకీకీ" అన్నాడు రాజారావు ఏదో వింతగా.

అంతే! క్షణంలో పరిస్థితులు తారుమారు అయాయి.

అక్కడున్న రౌడీలు జేబుల్లోకి చేతులు పోనిచ్చారు. చటుక్కున రివాల్వర్లు బైటికి తీశారు.

రెండు రివాల్వర్లు వెంటనే పేలాయి.

సుందరమూర్తి "అబ్బా" అని బాధతో గావుకేక పెట్టి, తన చేతుల్లో పిస్టల్స్ వదిలేశాడు. గచ్చునేలమీద ఖంగుమంటూ శబ్దం చేశాయి అవి.

చకచక రెండు పిస్టల్స్‌ని వకడందుకున్నాడు. ఇంకొకడు రాజారావు కట్లు విప్పాడు.

ఇద్దరి చేతిలోని రివాల్వర్లు అనంతపద్మనాభశాస్త్రికి, సుందరమూర్తికి గురిపెట్టబడి వున్నాయి.

"ఎవరు నీవు? ఏమిటీ అన్యాయం?" అన్నాడు సుందరమూర్తి.

జరుగుతున్న దేమిటో తెలియక బిత్తరపోయి చూస్తూ వుండిపోయాడు అనంతపద్మనాభశాస్త్రి.

రాజారావు బద్ధకంగా ఓసారి వళ్ళు విరుచుకుని, కాళ్లూ చేతులు విదిలించుకుని సరీగనుంచున్నాడు.

"డియర్ ఫ్రెండ్స్. నే కోడ్‌లో చెప్పగానే క్విక్‌గా అందుకుని, అంతకన్నా క్విక్‌గా పనిచేశారు గుడ్!" అక్కడున్నవారితో అని సుందమూర్తివైపు, అనంతపద్మ

నాభ శాస్త్రి వైపు తిరిగాడు రాజారావు.

"అనంతపద్మనాభ శాస్త్రి గారూ! సుందరమూర్తి గారూ! జరిగింది చూస్తుంటే మీకంతా అయోమయంగా వుందికదూ? రెండు ముక్కల్లో జరిగింది చెపుతాను. మీకే అర్థమవుతుంది. వినండి...

"ఓ రోజు నేను కాకా హోటల్లో టీ తాగుతున్నాను. అప్పుడు నా రూపం నలిగిపోయిన దుస్తులు వాడినముఖం మధ్యరకం సంసారంలో పుట్టినవాడు చదువుకుని నిరుద్యోగిలా వుంటాడే అలా వున్నాను.

"అదే హోటల్లో టీ తాగటానికి సుందరమూర్తి నీ వొచ్చావ్. నన్ను అదేపనిగా చూడటం మొదలుపెట్టావ్. తర్వాత నన్ను పలకరించావు. బి.ఏ. పాస్ అయి మూడేళ్ళయిందని..నిరుద్యోగంతో బాధపడుతున్నానని..నీతో చెప్పాను. అప్పుడు నీవు నాకు వుద్యోగం యిప్పిస్తానని, పెద్ద హోటల్ కి తీసుకెళ్ళి ఆ వుద్యోగమేమిటో చెప్పావ్.

"నా మిత్రుడు నన్ను మోసంచేసి, మారువేషంతో ఏ మూలో తలదాచుకుంటున్నాడు. నా మిత్రుడు అనంతం పోలికలు నీలో వున్నాయి. అతనిలా నిన్ను తయారు చేస్తాను. నడక మాటల అలవాట్లు అన్ని నేర్పుతాను. నీవు చేయవలసిందల్లా నాతోపాటు నే తిరగమన్న వూరు తిరగాలి. ముందు పదివేలు యిచ్చి, ప్రతి నెలా వెయ్యి రూపాయలిచ్చి, అనంతం కనపడితే నలభైవేలు యిస్తా, నని చెప్పావు. నేను సరేనన్నాను.

"ఎన్ని ఊళ్ళో, ఎన్ని ప్రదేశాలో తిరిగాము. ఫలితం కనపడలేదు. ఉన్న వూరు వచ్చాము. అనంతం యిక్కడే వున్నాడు గాబట్టి బైటపడ్డాము. ప్రతి నిమిషం లాంగ్

కోటు, నెత్తిన హేటు, నల్ల కళ్ళద్దాలు మారువేషంలో వున్న నీవు నన్ను అనుసరిస్తూనే వున్నావు నాకు సూచన లిస్తూనే వున్నావు.

"అనంతం నే నెవరయివుంటానా అని ఆరాతీస్తూ తన దృష్టి నాపై మళ్ళించాడు. సమయం సద్వినియోగం చేసుకుని అనంతం మనుషులని, స్థావరాన్ని నీవు వశంచేసుకున్నావు. అంతేకదా, సుందరమూర్తీ యిప్పటివరకూ జరిగింది?" జరిగిన కథంతా చెప్పి అడిగాడు రాజారావు.

"ఇంతకీ నీవెవరు? నేను నియమించిన నీవు, నాపై తిరుగుబాటు చేయటం ఏమిటి?" సుందరమూర్తి తీవ్రంగా అడిగాడు.

"వస్తున్నా బ్రదర్! అక్కడికే వస్తున్నా. నేను ప్రభుత్వ సి. ఐ. డీ. ని. ఇంటలిజంస్ శాఖలో పని. ఓ కేసు నిమిత్తం నేను తిరుగుతుండగా నాలో నీకు అనంతం పోలికలు కనపడ్డాయి. అవసరానికి నన్ను వాడుకున్నావు.

"నీ విషయం నీ కథ నాకు అనుమానాస్పదంగా తోచి, నీ గురించి ఎంక్వయిరీ చేశాను. నీవూ, నీ మిత్రుడు గుప్త ధనం అని చెప్పావే- అది గుప్త ధనం కాదని మ్యూజియంకి తరలిస్తున్న కొన్ని విలువైన వజ్రాలను ప్లాన్ పన్ని కాజేశారని తెలుసుకున్నాను.

"నేను నా మిత్రులు రంగంలోకి దిగి అంటే, ఇలాగే నీ ప్లాన్‌తో కేసుని నడుకొద్దామని దిగాము. నీవు నన్ను కనిపెట్టి అనంతంకోసం వుంటే, మా వాళ్ళు అటు నిన్ను, ఇటు నన్ను, వేరేకంట అనంతంకోసం మారువేషాల్లో కనిపెట్టుతూ సమయం ఎప్పుడా అని రెడీగ వున్నారు.

"అనంతం మనుషులని నీవు డబ్బుతో వశపర్చుకున్నా

నని మురిసిపోయి, తెలివిగా ఇప్పుడు ఎదురుపడ్డావు. నీ ప్లాన్‌కి పైప్లాన్ నిన్ననే మావాళ్ళు వేశారు. అనంతం స్థావరం ఆక్రమించి రెడీగావున్నారు. ప్లానమీద ప్లాను పన్ని అందరు మారువేషం మనుషులుగా మారాము. ఇహ అసలు వేషాలకు మారి మా కర్తవ్యం మేము నిర్వహిస్తాం.

"ప్రభుత్వాన్ని మోసగించి మ్యూజియంకు తరలిస్తున్న విలువైన వజ్రాలను దొంగిలించినందుకు నిన్ను, అనంతంని అరెస్ట్ చేస్తున్నాము. తంతే ఎగిరి గారెలబుట్టలో పడ్డట్లు అని ఓ సామెత వుంది. ఓ కేసులో తిరుగుతున్న నా దగ్గరకు విధి నిన్ను తన్ని పడేట్లు చేసింది. ఇది గారెల బుట్ట కాదు. అంతే!" నవ్వుతూ అన్నాడు రాజారావు పేరుతో నటించిన సి.ఐ.డి రాజశేఖరం.

సుందరమూర్తి తల వాలిపోయింది.

అనంతపద్మనాభశాస్త్రి ముఖం దించుకున్నాడు.

రాజశేఖరం అనుచరులు వారిద్దరికీ బేడీలు తొడిగారు.

—: ఐపోయింది :—